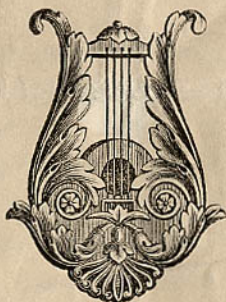

IV b 1.
Kapitel
Festiva.

Veteranerne.

De glesna mer och mer de tappres leder
Från fordna ärofulla dar,
Och grafven snart sitt kalla täcke breder
Uppå de få än finnas kvar.
Om deras bragder, deras hjelteära
Snart endast sång och saga vittne bära.

Men blek och matt än flämtar lifvets fackla
I fattigdomens låga tjäll,
Der Finlands sista veteraner vackla
Bland minnens grus sin dystra qväll.
De kämpa der den hårda strid mot nöden
Och vänta lugnt förlossaren — i döden.

O! skyndom att vår ringa skärf dem räcka
Ännu en gång, och julens ljus
Skall åter lifvets alla pulsar väcka,
Skall åter skimra i det mörka hus;
Derinne högt sin klara lusteld tända
Och veteranens sista dar i glädje vända.

Döfstumskolan.

Välgörenhetens verk, o mensklighet, du skydde!
Ett snilletts verk jemväl; den gåtan än ej tydde
De Romares och Grekers forskarsinne, att
En ljusets stråle sprida i de armas natt,
Som talberöfvade, i saknad af ett sinne
Med synens lika ädelt, föga aning ha
Om lifvets höga läror; blott ett dunkelt minne
Af barnets fordna, ack de skära drömmarna,
Då talförmågan, ljudets konst ej ännu lagt
Sin skarpa gräns, sin skiljoman på vakt
De talande emellan och de — stumma.

— — —

Dock aktning för den ädla forntids krafter!
Som frukten går ur blomman fram
Och blomman ur sin knopp,
Så vexer bildning ständigt högre opp,
Fast alltid tacksam mot sin stam,
Och denne mot sitt ursprung, jordens safter.

— — —

Så döfstumskolan från en ringa början,
En blott idé, har spirat opp till skön
Utveckling. Nutids vackra verk hon är.

Också i Suomiland tidsenligt nit
Tillvägabringa lyckats egendomlig skola,
Der under vård så mild de talberöfvade
Med hjälp af synens sinne ledas fram
Till icke mera dunkel kunskap om
Det högsta menskan här på stoftets jord
Behöfver veta. Hufvudsäte nu
För skolan är vårt eget gamla, goda,
Vårt trefna Åbo; och dess jordmän tycks
För plantan gynsam. Hvarje döfstum här
En frisk förhoppning är och ljuf belöning
För lärares och menskovänners nit.
Och dock j gode, hvilka skolans bästa
Med rika gåfvor varmt i själen burit,
Dess planta ständigt göres nytt behof
Af öm omvårdnads milda arlaregn.

— — —
Tillfälle af en sådan art, det ges just nu
På denna menskokärleks egen fest.
Och derföre du rike, ej tillsluter du
Din fyllda börs i dag! Blir ringa rest,
Det *gifna* står som mildhets kapital
Upptecknad i barmhertighets annal.
Du mindre rike, gif ock du din skärf,
Hur ringa än, till ett så heligt värf!
Den skärf du en den minste broder ger,
Ju Herran från sin ljusa himmel ser!

Imprimatur: Karl Achrén. — Åbo, Frenckellska boktryckeriet, 1863.

S. Beder
87, 5, 22